

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อิทธิพลของกระแสเทคโนโลยีสารสนเทศในโลกยุคไร้พรมแดนมีผลกระทบต่อวิถีชีวิตของสังคมไทยทั้งในปัจจุบันและอนาคตในด้านการรับรู้ข่าวสารการเรียนรู้และนำประโยชน์จากข่าวสารนั้น ๆ ไปพัฒนาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของชุมชนอย่างกว้างขวาง ยิ่งไปกว่านั้นกระแสแห่งการค้าเสรีก็ยังผลักดันให้ประเทศไทยต้องเข้าไปจับมือรวมกลุ่มเชิงเศรษฐกิจและการเมืองกับนานาชาติ ประกอบกับความจำเป็นในการรวมกลุ่มกับประเทศต่าง ๆ เพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคตามกระแสของนักอนุรักษ์และการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อให้ได้มาซึ่งการมีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจและการค้าเสรี อีกทั้งในภาวะวิกฤตเศรษฐกิจของไทย ที่ต้องพึ่งพากองทุนการเงินระหว่างประเทศ (The International Monetary Fund : IMF) การดำเนินการตามนโยบายการฟื้นฟูเศรษฐกิจไทย ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ IMF กำหนด ทำให้ประเทศไทยต้องเร่งวางแผนปรับปรุง ปฏิรูปการบริหารจัดการทั้งระบบราชการ ระบบการศึกษาและระบบการเมืองเพื่อให้ประชาชนมีคุณภาพ การที่จะนำความสำเร็จมาได้ต้องมีการวางแผนงานที่ละเอียด ประหยัด และเกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติอย่างสูงสุดและในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ที่ตระหนักถึงศักยภาพในการพัฒนาคนเพื่อเพิ่มสมรรถภาพของคนไทยในการเป็นคู่ค้า คู่ขาย บนเวทีโลก ในยุคโลกาภิวัตน์ และยุคเศรษฐกิจวิกฤตของไทยอย่างมีศักดิ์ศรี ประเทศไทยจึงต้องเร่งพัฒนา “คน” ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำประเทศให้พัฒนาในทุกด้านด้วยการใช้ “การศึกษา” เป็นเครื่องมือในการพัฒนา และเปิดโอกาสให้ประชาชนได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง

ในบรรดารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่มีมาแล้ว 15 ฉบับ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 เป็นรัฐธรรมนูญฉบับที่สะท้อนให้เห็นบทบาทหน้าที่ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการศึกษามากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตรา 81 ของบทที่ 5 นั้น ได้บัญญัติไว้ชัดเจน

ว่าให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ (กรมอาชีวศึกษา, 2540) ซึ่งเป็นแรงผลักดันที่ก่อให้เกิดมีการร่างพระราชบัญญัติการศึกษาขึ้นให้ทันใช้ภายในกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญและในร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ โดยคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี (ฉบับได้รับอนุมัติหลักการจากคณะรัฐมนตรีในคราวประชุม เมื่อวันอังคารที่ 23 มิถุนายน 2541) ได้ยึดหลักการและจุดมุ่งหมายไว้ประเด็นหนึ่งนับเป็นเรื่องสำคัญคือ การจัดการศึกษาต้องสอนให้คนสร้างงานเป็น สร้างงานได้ด้วยตนเอง ต้องทำให้คนรู้จักคิดที่จะสร้างงานให้เกิดขึ้นเองได้ จึงได้ระบุ ในมาตรา 16 ของร่างพระราชบัญญัติให้มีกฎหมายว่าด้วยการอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพเพื่อจัดการอาชีวศึกษา และการฝึกอบรมวิชาชีพในสถานศึกษาของรัฐ สถานศึกษาของเอกชน หรือโดยอาศัยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2541) แสดงให้เห็นว่าร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ได้ให้ความสำคัญของการอาชีวศึกษาว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่จะพัฒนาฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ สามารถส่งเสริมให้ประชาชนวัยทำงาน มีงานทำปราศจากการว่างงานย่อมลดการก่ออาชญากรรมได้ ดังนั้นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการอาชีวศึกษาทั่วประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกระทรวงศึกษาธิการ ได้แก่ กรมอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และกรมสามัญศึกษา ซึ่งเท่าที่ผ่านมาต่างก็ยึดข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับความต้องการกำลังคนของตลาดแรงงาน ระบบเศรษฐกิจ ระบบสินค้าส่งออกเป็นตัวกำหนดนโยบายการจัดการศึกษา แต่ในภาวะวิกฤตของประเทศขณะนี้ ทำให้ข้อมูลพื้นฐานดังกล่าวแปรเปลี่ยนไป วิกฤตปัญหาการว่างงานนับวันจะเพิ่มมากขึ้น ทุกหน่วยงานจำเป็นต้องหันมาพิจารณาข้อมูลพื้นฐานเป็นปัจจุบัน แล้วนำมาพิจารณากำหนดนโยบายการศึกษาให้สอดคล้องกับภาวะวิกฤตที่เกิดขึ้นให้มากที่สุด จึงเป็นเรื่องน่าคิดว่าการอาชีวศึกษาในอนาคตที่จะจัดการต่อไปนี้จะสามารถตอบคำถามเฉพาะหน้าของประเทศชาติในเรื่องของ “คุณภาพ” ได้แค่ไหนเพียงใด

คุณภาพของผู้สำเร็จการอาชีวศึกษาตามความเข้าใจของสังคม ควรได้มาจากการฝึกฝนอบรมจากสถานศึกษา แต่ในภาวะการณ์ปัจจุบันปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยนักเรียนอาชีวศึกษาบางกลุ่ม เช่น ปัญหาเสพติด การก่ออาชญากรรม หรือแม้แต่ปัญหาการว่างงานของผู้สำเร็จการศึกษา ทำให้สังคมเริ่มจับตามอง และมีข้อสงสัยว่า สถานศึกษาจะดำเนินการอย่างไรจึงจะแก้ไขภาวะวิกฤต

ดังกล่าว นอกจากนั้นสังคมปัจจุบันยังมีการเรียกร้องจากสถานศึกษา อาทิ

1. จะเชื่อมั่นได้เพียงใดว่า สถานศึกษาจะผลิตผู้จบการศึกษาที่มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ เจตคติ ค่านิยม คุณธรรม และคุณสมบัติต่าง ๆ ได้ครบถ้วนตามหลักสูตร และตามความคาดหวังของสังคม
2. มีความเชื่อถือเพียงใดว่าปัจจัย และกระบวนการให้การศึกษาในสถานศึกษาต่าง ๆ จะมีความเป็นมาตรฐานเหมาะสมใกล้เคียงกัน เป็นเงื่อนไขที่น่าจะนำไปสู่ผลการจัดการศึกษาที่ ต้องการ และเป็นเงื่อนไขที่น่าจะมีความยั่งยืนในการคงสภาพการจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ สักระยะเวลาหนึ่ง (สงบ. ลักษณะ, 2538)

กรมอาชีวศึกษาเป็นหน่วยงานหนึ่งในกระทรวงศึกษาธิการ ที่มีภาระหลักในความรับผิดชอบ การอาชีวศึกษาตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว และเห็นว่าเป็นหน่วยงานที่เป็นกำลังสำคัญต่อการฟื้นฟู เศรษฐกิจของชาติ จึงได้สร้างเครือข่ายการพัฒนาและประสานงานในภาพรวมของประเทศ มีการ จัดประเภทการศึกษาที่หลากหลายให้สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายและความต้องการของตลาดแรงงาน สามารถเทียบผลความรู้และประสบการณ์ได้ มีการกำหนดนโยบาย ฝึกอบรมวิชาชีพเพิ่มเติมให้แก่ ผู้ว่างงานในประเทศ (Retraining) ซึ่งอาจมีความสำคัญมากกว่าการผลิตผู้จบการศึกษ่ออกมา แล้วกลายเป็นคนว่างงานและได้ลดจำนวนเป้าหมายการรับนักศึกษาเข้าเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ (ปวช.) ในปีการศึกษา 2542 จากจำนวนเป้าหมายปีการศึกษา 2541 ลงถึงร้อยละ 2.5 (กอง แผนงาน กรมอาชีวศึกษา, 2542) ทั้งนี้เพราะต้องการมุ่งให้เกิดคุณภาพแก่ผู้สำเร็จการศึกษา ให้เป็น คนดีเพราะความเก่ง คืออย่างมีคุณภาพ คือมีคุณประโยชน์ต่อสังคม ท้องถิ่น และประเทศชาติโดย ส่วนรวม นอกจากนั้นกรมอาชีวศึกษายังมีนโยบาย พัฒนาอาชีวศึกษา ระยะที่ 8 (2540 – 2544) โดยมีวัตถุประสงค์หลักที่จะใช้ กระบวนการให้การศึกษา และฝึกอบรมเพื่อให้สามารถผลิตกำลังคน ระดับกลาง และระดับสูง รวมทั้งพัฒนากำลังคนทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ (กรมอาชีวศึกษา, 2540) เพื่อสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการและมีทักษะที่มีระดับมาตรฐาน พัฒนาเครือข่ายความร่วมมือ ระหว่างสถาบันของรัฐและเอกชน ทั้งภายในและภายนอกประเทศ เร่งรัดการผลิตช่างฝีมือ ช่าง เทคนิคโดยเน้นการฝึกปฏิบัติให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีที่ปรับเปลี่ยนไป นอกจากนั้น กรมอาชีวศึกษายังได้เร่งให้มีการระดมสติปัญญาในการสร้างดัชนีชี้วัดทั้งในเรื่องของปริมาณ

และคุณภาพ หรือมาตรฐานทางวิชาชีพที่เป็นที่ยอมรับของสังคมให้ได้

การประกันคุณภาพอาชีวศึกษา (Vocational Quality Assurance) เป็นกระบวนการหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์จะพัฒนา ยกระดับประสิทธิภาพการดำเนินการบริหารสถานศึกษาที่ให้บริการ การศึกษาวิชาชีพ ให้มีมาตรฐานที่สูงขึ้น โดยมีเกณฑ์มาตรฐานเป็นกรอบแนวทางการดำเนินงาน และ ยังเป็นมาตรการสำคัญที่ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นได้ว่า สถานศึกษาที่ได้รับรองมาตรฐานแล้ว (Institutional Accreditation) จะนำมาซึ่งความปรารถนาของสังคม สามารถจัดการอาชีวศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ มีผลผลิตตรงกับความต้องการของสังคมและตลาดแรงงาน กรมอาชีวศึกษา จึงได้ กำหนดแนวทางดำเนินการประกันคุณภาพการอาชีวศึกษาออกเป็น 2 กระบวนการ ดังนี้ (เฉลิมศักดิ์ นามเชียงใต้, 2540)

1. กระบวนการ การประกันคุณภาพการอาชีวศึกษาด้านการบริหาร
2. กระบวนการ การประกันคุณภาพการอาชีวศึกษาด้านผลผลิต โดยการประเมินมาตรฐานวิชาชีพ

ในการพัฒนากระบวนการบริหารเพื่อให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่พึงประสงค์นั้น กรมอาชีวศึกษา ได้วางกรอบและแนวทางการดำเนินการบริหารเพื่อการประกันคุณภาพการอาชีวศึกษา ให้ทุกสถานศึกษานำไปปฏิบัติเป็นแนวเดียวกัน โดยได้พัฒนามาจากเกณฑ์สถานศึกษาเร่งรัดพัฒนาดีเด่น เกณฑ์สถานศึกษาดีเด่นของกรมอาชีวศึกษา เกณฑ์กรมวิชาการ เกณฑ์ระดับกระทรวง และ เกณฑ์มาตรฐานระหว่างประเทศ ขององค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน หรือ ISO (International Organization for Standardization) และประกาศให้เป็นแนวทางการดำเนินการบริหารเพื่อการประกันคุณภาพ การอาชีวศึกษาของสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2541 เป็นต้นไป

ฝ่ายส่งเสริมการศึกษา เป็นหนึ่งในสายการบริหารตามระเบียบกรมอาชีวศึกษา ว่าด้วยการบริหารสถานศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2537 รับผิดชอบในการบริหารงานธุรการทั้งหมดภายในสถานศึกษาซึ่งได้แก่ งานการเงิน งานการบัญชี งานสารบรรณ งานประชาสัมพันธ์ งานบุคลากร งานเอกสารการพิมพ์ งานทะเบียน งานพัสดุ และงานอาคารสถานที่ เป็นฝ่ายที่จะต้องจัดเตรียม จัดหาปัจจัยทั้งหมด สนับสนุนให้การพัฒนาด้านวิชาการ การวางแผน และกิจการนักศึกษา บรรลุ

จุดมุ่งหมายของการจัดการอาชีวศึกษา หากการดำเนินงานของฝ่ายส่งเสริมการศึกษามีประสิทธิภาพ ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายต่อฝ่ายวิชาการ ฝ่ายวางแผนและพัฒนา และฝ่ายกิจการนักศึกษาได้ ดังนั้นกรมอาชีวศึกษา จึงได้วางแนวทางการดำเนินการบริหารในฝ่ายส่งเสริมการ ศึกษาเพื่อประกัน คุณภาพอาชีวศึกษาขึ้น โดยแต่ละสถานศึกษาได้นำไปปฏิบัติตามศักยภาพของตนในด้านบุคลากร งบประมาณ อุปกรณ์ เครื่องจักร เครื่องกล หรือแม้กระทั่งความต้องการของท้องถิ่น ดังนั้นการดำเนินงานของแต่ละสถานศึกษาจึงมีวิธีดำเนินการที่แตกต่างกันออกไป ผลงานและผลผลิตที่ออกมาจึงมี มาตรฐานไม่เท่าเทียมกัน เนื่องจากขาดมาตรฐานและตัวบ่งชี้ขั้นพื้นฐาน อีกทั้งเครื่องมือวัด ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์ที่ชัดเจน ผู้วิจัยซึ่งเป็นข้าราชการครูสังกัดกรมอาชีวศึกษาและรับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการบริหารงานฝ่ายส่งเสริมการ ศึกษา ประสงค์ที่จะให้การบริหารงานเป็นมาตรฐานเดียวกัน ทั้ง มาตรฐานด้านปัจจัยป้อน (Input) ด้านกระบวนการ(Process) และด้านผลผลิต (Product) จึงสนใจที่จะทำการวิจัยในหัวข้อเรื่อง การสร้างตัวชี้วัดงานฝ่ายส่งเสริมการ ศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรม อาชีวศึกษาเพื่อการประกันคุณภาพอาชีวศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาของการบริหารงานฝ่ายส่งเสริมการ ศึกษาในวิทยาลัยสังกัด กรมอาชีวศึกษา
2. เพื่อสร้างตัวชี้วัดงานฝ่ายส่งเสริมการ ศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา

ขอบเขตของการศึกษา

ขอบเขตของประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วยบุคลากร 2 กลุ่มคือ

1. กลุ่มสำหรับศึกษาสภาพและปัญหาของการบริหารงานฝ่ายส่งเสริมการ ศึกษาได้แก่
 - 1.1 ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายส่งเสริมการ ศึกษา ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 7 และ 8 ที่บริหารสถานศึกษาตามระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการบริหารสถาน ศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2537 จำนวน 47 วิทยาลัย
 - 1.2 หัวหน้างานทั้ง 9 งาน ของวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 7

และ 8 ทั้ง 47 วิทยาลัย

2. กลุ่มผู้เชี่ยวชาญเพื่อสร้างตัวชี้วัด การบริหารงานฝ่ายส่งเสริมการศึกษา โดยวิธีเทคนิค
เคลฟาย จำนวน 18 คน

ขอบเขตของเนื้อหา

ศึกษาเฉพาะปัญหาการบริหารงานฝ่ายส่งเสริมการศึกษา ในสถานศึกษา สังกัดกอง
วิทยาลัยเทคนิค กองวิทยาลัยอาชีวศึกษา กองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 7
และ 8 โดยศึกษาจากแนวทางการดำเนินการบริหารงานฝ่ายส่งเสริมการศึกษา ตามระเบียบกรม
อาชีวศึกษาว่าด้วยการบริหารสถานศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2537 และจากแนวทางดำเนินการบริหาร
งานฝ่ายส่งเสริมการศึกษา เพื่อการประกันคุณภาพการอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2541 ตามที่กรม
อาชีวศึกษากำหนดเพื่อนำมาพิจารณากำหนดตัวชี้วัดลักษณะของงานแต่ละงาน ได้แก่ งานการเงิน
งานการบัญชี งานสารบรรณ งานประชาสัมพันธ์ งานเอกสารการพิมพ์ งานทะเบียน งานพัสดุ และ
งานอาคารสถานที่

นิยามศัพท์เฉพาะ

ตัวชี้วัด หมายถึง สิ่งบ่งชี้แนวทางความสำเร็จของงานฝ่ายส่งเสริมการศึกษา ตามภารกิจที่
กรมอาชีวศึกษาระบุไว้ ด้วยการแปลงภารกิจนั้น ๆ มาเป็นเป้าหมายที่เป็นรูปธรรมที่ชี้ให้เห็นชัดเจน
เน้นการใช้ตัวชี้วัดเพื่อการพัฒนาและปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และใช้แนวคิดเชิงระบบ (System
Approach) ครอบคลุมตัวชี้วัด ได้แก่ ปัจจัยป้อน (Input) กระบวนการ (Process) ผลผลิต (Output)
และ ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback)

เกณฑ์มาตรฐาน หมายถึง ตัวชี้วัดสำเร็จในเรื่องคุณภาพ ประสิทธิภาพ ประสิทธิผล
ความคุ้มค่า ผลกระทบหรือผลสัมฤทธิ์ของงานซึ่งจะต้องควบคู่ไปกับเกณฑ์หรือตัวชี้วัดที่ตั้งไว้

อาชีวศึกษา หมายถึง การศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยเตรียม
ให้ผู้เรียนมีความรู้ มีเจตคติเฉพาะทางอย่างเพียงพอที่จะออกไปประกอบอาชีพและสามารถศึกษา
ค้นคว้าเพิ่มเติมได้ (จำเนียร กำจัด, 2541)

การอาชีวศึกษา หมายถึง การศึกษาวิชาที่จะนำไปประกอบอาชีพ โดยมีโรงเรียนหรือสถาน

ศึกษาและครูเป็นผู้สอน มีรัฐสนับสนุนและควบคุมให้ตรงกับความต้องการของสังคมและตลาดแรงงาน เพื่อไม่ให้เป็นการลงทุนให้ศึกษาโดยเปล่าประโยชน์ เนื่องจากนำความรู้ไปปฏิบัติงานไม่ได้จริง (กัญญา, 2526 หน้า 169)

สถานศึกษาอาชีวศึกษา หมายถึง สถาบันการศึกษา วิทยาลัย โรงเรียน ศูนย์ฝึกวิชาชีพ หรือสถานศึกษาที่เรียกชื่ออย่างอื่นในกรมอาชีวศึกษา มีหน้าที่จัดการศึกษา ฝึกอบรมและส่งเสริมการประกอบอาชีพของประชาชนให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลและสอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ในการวิจัยนี้หมายถึง วิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยสารพัดช่าง และวิทยาลัยการอาชีพ ในเขตการศึกษา 7 และ 8 ที่บริหารงานตามระเบียบกรมอาชีวศึกษาว่าด้วยการบริหารสถานศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2537 จำนวน 47 วิทยาลัย

คุณภาพทางอาชีวศึกษา หมายถึง การที่ผู้สำเร็จอาชีวศึกษา มีคุณสมบัติตรงกับเป้าหมายหรือคุณลักษณะที่สถานศึกษากำหนดไว้ และ สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและตลาดแรงงาน และได้รับการรับรองจากสังคม ว่าการจัดการอาชีวศึกษามีมาตรฐาน สร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน ผู้ปกครอง และหน่วยงานทั้งภาครัฐ และเอกชน

การประกันคุณภาพอาชีวศึกษา หมายถึง กิจกรรมหรือการปฏิบัติใด ๆ ที่ได้ดำเนินการตามระบบและแบบแผนที่วางไว้แล้ว ทำให้เกิดความเชื่อมั่นและ ยอมรับว่า ผู้สำเร็จการศึกษาจากสถานศึกษาอาชีวศึกษา มีคุณภาพและคุณลักษณะตรงตามประสงค์ (จำเนียร กำจัด, 2541)

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. ทราบสภาพปัญหาและอุปสรรคในการบริหารงานฝ่ายส่งเสริมการศึกษาและหาทางขจัดปัญหาอุปสรรคเหล่านั้นให้ลดน้อยลง

2. ได้ตัวชี้วัดงานฝ่ายส่งเสริมการศึกษาโดยสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษานำไปพัฒนาการดำเนินงานในส่วนที่รับผิดชอบให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของกรมอาชีวศึกษา ใช้เป็นเครื่องมือตรวจสอบประเมินการดำเนินงานของตนเอง และพร้อมที่จะรับการประเมินจากองค์กรภายนอกเพื่อการประกันคุณภาพต่อไป